

H. P. LOVECRAFT

SIIVEKÄS

KUOLEMA

JÄ MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

5

JALAVA

SIIVEKÄS
KUOLEMA

J A M U I T A K E R T O M U K S I A

KOOTUT TEOKSET

1.

KUISKAUS PIMEÄSSÄ
ja muita kertomuksia

2.

VARJO MENNEISYYDESTÄ
ja muita kertomuksia

3.

VAANIVA PELKO
ja muita kertomuksia

4.

HAUTAUSMAAN KAUFU
ja muita kertomuksia

5.

SIIVEKÄS KUOLEMA
ja muita kertomuksia

6.

HAUTAKUMMUN SALAISUUS
sekä muita kertomuksia ja kirjoituksia

H. P. LOVECRAFT

SIIVEKÄS

KUOLEMA

JA MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

5

Suomentaneet

Matti Rosvall ja Ilkka Äärelä

KUSTANNUS JALAVA

Matti Rosvallin suomentamat novellit

Aikakausiin haudasta (*Out of the Aeons*, 1933, Hazel Healdin kanssa)

Siivekäs kuolema (*Winged Death*, 1933, Hazel Healdin kanssa)

Kauhujen kabinetti (*The Horror in the Museum*, 1932, Hazel Healdin kanssa)

Sähköyöveli (*The Electric Executioner*, 1928, Adolphe de Castron kanssa)

Alonzo Typerin päiväkirja (*The Diary of Alonzo Typer*, 1935, William Lumleyn kanssa)

Martinin kylpylärannalla (*The Horror at Martin's Beach*, 1922, Sonia H. Greenen kanssa)

Kaksi mustaa pulloa (*Two Black Bottles*, 1926, Wilfred Blanch Talmanin kanssa)

Runous ja jumalat (*Poetry and the Gods*, 1920, Anna Helen Croftsinkin kanssa)

Randolph Carterin lausunto (*The Statement of Randolph Carter*, 1919)

Tunteimat Kadath (*The Dream-Quest of Unknown Kadath*, 1926–1927)

Hopea-avain (*The Silver Key*, 1926)

Randolph Carterin paluu (*Through the Gates of the Silver Key*, 1932–1933,

E. Hoffmann Pricen kanssa)

Ilkka Äärelän suomentama novelli

Yigin lapset (*The Curse of Yig*, 1928, Zealia Bishopin kanssa)

Copyright © suomentajat & Kustannus Jalava 2013, 2021

2. laitos

ISBN 978-951-887-626-0

KL 84.2

Art House Oy / Kustannus Jalava

Bulevardi 19 C

00120 Helsinki

info@arthouse.fi

www.arthouse.fi

Kansi ja ulkoasu: Samppa Ranta / Punavuoren Folio Oy

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Esipuhe	7
Yigin lapset	II
Aikakausien haudasta	31
Siivekäs kuolema	65
Kauhujen kabinetti	97
Sähköpyöveli	133
Alonzo Typerin päiväkirja	157
Martinin kylpylärannalla	184
Kaksi mustaa pulloa	192
Runous ja jumalat	206
Randolph Carterin lausunto	215
Tunteimatton Kadath	223
Hopea-avain	349
Randolph Carterin paluu	365

ESIPUHE

Koottujen teosten viides osa jatkaa neljännen linjaa eli ensin on H. P. Lovecraftin haamukirjoituksia ja sitten hänen omia tekstejään. Asiakkaat esiteltiin neljännessä osassa, joten se riittää heistä. Lovecraftin fantasiatarinat ovat siitä kiinnostavia, että niiden päähenkilö on hänen alter egonsa Randolph Carter. Carterin syntyhistoria juontuu unesta, jonka Lovecraft näki joulukuussa 1919 ja jossa esiintyivät hän itse ja hänen ystävänsä runoilija Samuel Loveman. Unessa Loveman koki saman kohtalon kuin *Randolph Carterin lausunto*-tarinan Harley Warren, ja Lovecraft on muuttunut Carteriksi ehkä kunnianosoituksena John Carterille, joka perusti Providencen ensimmäisen sanomalehden vuonna 1762. Fiktiivinen Randolph Carter jatkoi esiintymisiään tarinoissa *Nimetön* (1923) ja *Hopea-avain* (1926), ja jälkimmäisen ollessa vielä kesken Lovecraft aloitti pienoisromaaninsa *Tuntematon Kadath* (1926–1927), jonka hän hylkäsi viimeistelemättömänä, kuten myös toisen pienoisromaaninsa *Charles Dexter Wardin tapaus* (1927).

Pienoisromaanien keskeneräisyys tarkoittaa sitä, ettei Lovecraft stilisoinut niitä julkaisukuntoon, koska hän ei aikonut julkaista niitä, vaikka *Dexter Wardia* voi hyvällä syyllä pitää Lovecraftin tärkeisiin teoksiin kuuluvana, ja *Kadathissa* on unen logiikkaa ja viehätystä, jos sitä lähestyy avoimin mielin ja ilman ennakko-odotuksia. Kronologisesti *Hopea-avain* tapahtuu *Kadathin* jälkeen, ja E. Hoffmann Price (1898–1988) ihastui tarinaan ja pyysi jatkoa, jota Lovecraft ei halunnut kirjoittaa.

Price väsäsi kahdessa päivässä jatko-osan »The Lord of Illusion», lähetti sen nähtäväksi ja esitti, että Lovecraft korjaisi sen mieleisekseen ja että se julkaistaisiin molempien nimissä yhteistyönä. Lovecraft ei lämmennyt ajatukselle. Hän sai luonnoksen elokuussa 1932 ja laati talvea kohti esityksensä korjauksista. Price hyväksyi korjaukset suurimmalta osalta, ja Lovecraftin olisi pitänyt käydä työhön ja poistaa tyylin ja juonen onnahdukset. Price uskoi saavansa valmiin version parissa päivässä, mutta hän joutui odottamaan huhtikuuhun 1933 ennen kuin tarina, uudelta nimeltään *Through the Gates of the Silver Key*, oli vihdoin valmis esitettäväksi maailmalle. Novelli sai suomenkieliseksi nimekseen tässä kirjassa *Randolph Carterin paluu*. *Weird Talesin* toimittaja Farnsworth Wright hylkäsi sen suoralta kädeltä. Sitten Wright pyysi *Gatesin* uudelleen nähtäväksi ja se ilmestyi heinäkuun 1934 numerossa.

Price oli muuten ainoa ihminen, joka tapasi *Weird Talesin* muskettisoturit eli Lovecraftin lisäksi Clark Ashton Smithin ja Robert E. Howardin, jotka eivät kirjeenvaihdostaan huolimatta tavanneet toisiaan henkilökohtaisesti, ja Price pysyi elossa niin kauan, että hän ehti nähdä kolmikon arvostuksen nousun.

Hopea-avain kertoo, että Randolph Carter katosi maailmasta 54-vuotiaana ja oli siis vanhempi kuin Lovecraft, joka kuoli 46-vuotiaana.

Usein näkee ylimalkaisia heittoja Lovecraftin rasismista ja fasismista, mutta luettuani hänen kirjeitään minua on alkanut ärsyttää niiden tyhjöpäisyys. Rasismia ja fasismia esiintyi *The Conservative* -lehdessä, jota Lovecraft toimitti 11 numeroa vaikeassa elämäntilanteessa vuosina 1915–1919. Kaksi viimeistä numeroa ilmestyi neljä vuotta myöhemmin, 1923, jolloin Lovecraft oli jo harrastajakirjoittajien organisaation aktiivijäsen ja tutustunut uusiin ihmisiin ja heidän erilaisiin ajatuksiinsa. Vaikeiden vuosien kuvio oli seuraava: Lovecraftin äidinpuoleinen isoisä Whipple Van Buren Phillips oli amerikkalaista yläluokkaa, ja isoisan kuoltua vuonna 1904 perhe joutui myymään viidentoista huoneen talonsa velkojen katteeksi. Lovecraftin äiti Sarah Susan Lovecraft oli taiteellinen ja epäkäytännöllinen hysteerikko, ja isä Winfield Scott

Lovecraft kuoli vuonna 1898 mielisairaalassa tautiin, jota ei diagnosoitu mutta joka saattoi olla kuppa. Sosiaalinen alamäki ja suoranainen köyhyys odottivat leskeä ja hänen poikaansa, ja Lovecraftin itsenäinen elämä alkoi vasta hänen äitinsä kuoltua vuonna 1921. Koulut olivat jättäneet hänet todistuksia vaille sairastelun ja pitkien poissaolojen takia, eikä Lovecraftilla ollut mitään ammattia, eikä hän herrasmiehenä halunnut tehdä likaisia töitä. Äiti oli estänyt hänen yrityksensä lähteä ensimmäiseen maailmansotaan. Siinä tilanteessa syntyi *The Conservative* ja Lovecraftin raivopäinen kirjoittelu lehteensä. Hän ei hyväksynyt muita kuin englantilaisperäiset amerikkalaiset, jotka olivat saapuneet Amerikkaan viimeistään 1700-luvulla, mutta mieluummin 1600-luvulla, ja nähneet rikkaita päiviä sukupolvien ajan. Juutalaiset olivat hyökkäyksen pääkohde, sillä olisi ollut tyyliöntä ja alentavaa mainita »neekereitä» (kuin olisi haukkunut eläintarhan apinoita), ja yhtä karsean vastaanoton saivat Providenceen pesiytyneet suomalaiset ja New Yorkin katuja tullaavat »keltanaamaiset kiinalaiset», kunnes harrastajakirjoittajien järjestöihin liittyminen ja erilaisten ajatusten kohtaaminen lievensivät hänen katkerimpia madonlukujaan ihmiskunnalle.

On huomattava, että Lovecraftin juutalaisviha huipentui ja katkesi ennen kuin natsi-Saksan rotuopeista oli tietoakaan. Ja siinäkin oli poikkeuksia eli hyviä juutalaisia. Lovecraftin ystävä ja kirjetoveri parinkymmenen vuoden ajalta oli juutalainen runoilija Samuel Loveman (1887–1976), ja vuonna 1924 Lovecraft nai Ukrainan juutalaisen Sonia Haft Greenen (1883–1972), joka oli paitsi eronnut nainen myös Lovecraftia seitsemän vuotta vanhempi ja jolla oli ollut kaksi lasta avioliitostaan Greenen kanssa, tyttö ja poika, joista poika oli kuollut pienenä. 1930-luvulle tultaessa Lovecraft oli kypsä aloittamaan kirjeenvaihdon Robert Blochin, saksalais-juutalaista sukujuurta olevan koulupojan kanssa, mitä seikkaa Bloch painotti julkaistujen kirjeiden saatteessaan. Lovecraftilla ei olisi ollut syytä ryhtyä kirjeenvaihtoon hänen kanssaan tai edes vastata hänen kirjeeseensä, ja silti Lovecraft kirjoitti Blochille seitsemisenkymmentä kirjettä ja postikorttia viimeisten elinvuosiensa aikana.

Blochin tietoon tuli, että Lovecraft oli suhtautunut fasismiin myönteisesti, ja Saksan tilanteen takia hän kysyi asiasta suoraan. Lovecraft vastasi kiertelemättä pohdiskelulla, joka oli yhtä aikaa analyttinen ja epäröivä (hän ei elänyt nähdäkseen keskitysleirien porttien avautuvan), ja rehelliseltä ja realistiselta vaikuttaa hänen yhteenvetonsa: »Tosiasiassa natsit luultavasti potkaisivat minut ulos Saksasta viidessä minuutissa, kunhan saisivat tietää kantani kulttuurisesta vapaudesta, uskonnosta & heidän omien menetelmiensä groteskiudesta.»

Joten on kaukaa haettua väittää, että *Cthulhun kutsun* ja sitä seuraavien tarinoiden kirjoittaja olisi ollut sama rasisti ja fasisti, joka hän oli ollut nuorena aikuisena ilman liikkuma- ja elintilaa epäoikeudenmukaisessa maailmassa. Sellainen näyttäisi olevan variksenpelättimen muotokuva, ei henkilö joka vaihtaa kirjeitä juutalaisten teinien kanssa ja jonka kirjetovereihin kuuluu Venäjän vallankumouksen innoittamia sosialisteja ynnä homoseksuaaleja, jotka olivat Samuel Lovemanin tapaisia lahjakkaita runoilijoita tai Robert H. Barlowin kaltaisia monilahjakkuuksia. Eikä Lovecraft kieltänyt ystäviään sen takia, että useimmat joivat alkoholia ja polttivat tupakkaa, kun hän itse oli ja halusi aina olla raivoraitis. Elämäkokemukset olivat jättäneet jälkensä Lovecraftin tajuntaan, ja hänen mielensä pimeistä pohjavirroista alkoi kuulua Cthulhun kutsu.

MARKKU SADELEHTO

YIGIN LAPSET

Matkustin vuonna 1925 Oklahomaan tutkimaan käärmetaruja ja palasin sieltä mukanaani koko loppuikäni kestävä käärmekammo. Myönnän sen olevan typerää, koska kaikelle näkemälleni ja kuulemalleni on ole-massa luonnollinen selitys, mutta kammo pysyy kaikesta huolimatta. Jos olisin vain kuullut ikivanhan tarinan, en olisi järkyttynyt lainkaan siinä määrin. Työni Amerikan intiaanien kansatieteellisenä tutkijana on paaduttanut mieleni kaikenlaisten liioittelevien tarujen suhteen, ja tiedän että yksinkertaisetkin valkoiset pystyvät peittoamaan punanahat näiden omassa leikissä mitä tulee mielikuvituksellisiin tarinoihin. En kuitenkaan pysty unohtamaan mitä näin omin silmin Guthrien mielisairaalassa.

Poikkesin mielisairaalaan koska muutamat vanhimmista paikkakuntalaisista sanoivat sieltä löytyvän jotakin erittäin kiinnostavaa. Sen paremmin intiaanit kuin valkoiset eivät suostuneet puhumaan käärmejumalaa koskevista legendoista, joita olin tullut jäljittämään. Öljyrynnäkön myötä saapuneet uudet asukkaat eivät tienneet niistä asioista mitään, ja punaiset miehet sekä vanhat raivaajat kävivät ilmeisen pelokkaiksi kun keskustelin heidän kanssaan. Ainoastaan kuusi tai seitsemän ihmistä mainitsi mielisairaalan, ja hekin puhuivat siitä vain varovaisesti kuiskailten. Kuiskijat sanoivat joka tapauksessa että tohtori McNeill näyttäisi minulle hyvin kauhistuttavan ilmestyksen ja kertoisi kaiken minkä halusin tietää. Hän osaisi selittää miksi Yig, käärmeiden

puoli-ihmishahmoinen isä, oli niin kammottu ja pelätty Keski-Oklahomassa ja miksi vanhat uudisasukkaat kavahtavat intiaanien salaisia orgioita, jotka tekevät syyspäivät ja -yöt sietämättömiksi taukoamattomalla tom-tomien kuminalla.

Jäljille päässeen vihikoiran vainu siis johti minut Guthrieen, koska olin vuosikaudet koonnut tietoa käärmeenpalvonnan ilmenemismuodoista intiaanien keskuudessa. Olin ollut jo kauan varma legendojen ja arkeologisten löytöjen antamien viitteiden pohjalta että suurella Quetzalcoatlilla – meksikolaisten hyvänsuovalla käärmejumalalla – oli ollut vanhempi ja pahansuovempi alkumalli; viime kuukausien aikana tekemieni Guatemalasta Oklahoman tasangoille ulottuvien tutkimusretkien perusteella olin jopa saanut sen lähes todistetuksikin. Kokonaisuus oli kuitenkin vielä sietämättömän epätäydellinen, sillä rajan pohjoispuolella käärmekultti piiloutui pelon ja karttelun taakse.

Nyt vaikutti siltä että uusi ja runsas tietolähde saattaisi avautua, ja lähestyinkin laitoksen johtajaa innolla jota en yrittänytkaan peitellä. Tohtori McNeill oli lyhyt, sileäleukainen keski-ään ylittänyt mies, ja havaitsin oitis hänen puhe- ja käyttäytymistavastaan että hänellä oli tiedemiehenä kaikkea muuta kuin vähäiset tiedot useista alueista oman ammattinsa ulkopuolelta. Aluksi hän suhtautui torjuvasti ja epäilevästi kun tein asiani tiettäväksi, mutta kävi kuitenkin mielteliääksi tutkiskeltuaan pikkutarkasti valtuuteni sekä suosituskirjeen, jonka muuan entinen intiaaniaasiamies oli ystävällisyyttään minulle antanut.

»Olette siis tutkinut Yigin legenda, vai?» hän tuumiskeli joka sanaa painottaen. »Tiedän monien oklahomalaisten etnologiemme yrittäneen selvittää yhteyttä Quetzalcoatliin, mutta enpä usko yhdenkään jäljittäneen väliasteita näin etevästi. Olette tehnyt erittäin hyvää työtä noin nuoren oloiseksi mieheksi, joten te kyllä ansaitsette kaiken tiedon minkä voimme suoda.

»Tuskinpa vanha majuri Moore tai kukaan muukaan kertoi teille mikä meillä täällä on. He eivät mielellään puhu siitä, enkä minäkään. Tapaus on hyvin traaginen ja kauhistuttava, mutta ei muuta. En suostu

myöntämään että siinä olisi mitään yliluonnollista. Siitä kerrotaan tarinaa, jonka saatte kuulla nähtyänne sen – paha, surullinen tarina, johon en toki liittäisi noituutta. Se todistaa vain että usko saa eräissä ihmisissä merkillisiä aikaan. Myönnän joskus tuntevani väreitä jotka eivät ole lähitoisin fyysisistä vaikutuksista, mutta päivänvalossa syytän taas hermojani. En ole nimittäin enää mikään nuorukainen.

»Mutta mennäkseni asiaan, oliota joka minulla on hallussani voisitte sanoa vaikkapa Yigin kirouksen uhriksi – fyysisesti eläväksi uhriksi. Useimpien hoitajien emme salli näkevän sitä, joskin melkein kaikki tietävät sen olemassaolosta. Annan kahden luotettavan miehen ruokkia sitä ja siistiä sen huoneen, heitä oli kolme, mutta vanha kunnon Stevens poistui luotamme jokin vuosi sitten. Luultavasti täytyy koulia piakkoin uusi ryhmä tai tehdä huomattavia muutoksia rutiiniin, koska me vanhukset emme kestä iankaikkiseen. Lähitulevaisuudessa ehkä etiikka sallii armeliaasti päästää sen kitumasta, mutta tiedä hänestä.

»Näittekö itäsiiven pohjakerroksessa olevan ainoan ikkunan himmennettyä lasia noustessanne ajotietä? Siellä se on. Vien teidät sinne itse nyt heti. Teidän ei tarvitse sanoa mitään. Katsotte vain ovesta olevasta luukusta ja kiitätte Jumalaa, ettei valaistus ole kirkkaampi. Sen jälkeen kerron tarinan – tai niin paljon siitä kuin olen pystynyt keräämään kokoon.»

Laskeuduimme ääneti alakertaan emmekä puhuneet myöskään astellessamme kaikesta päätellen aution pohjakerroksen käytäviä. Tohtori McNeill avasi harmaaksi maalatun teräsoven lukosta, mutta se osoitautui vain välioveksi joka johti toiseen käytävään. Viimein hän seisahdutti ovelle, johon oli merkitty B 116, avasi pienen tirkistysluukun, johon hän ulottui vain varpailleen nousten, ja iski muutaman kerran maalattuun peltiin, nähtävästi havahduttaakseen asukin mikä se lienee ollutkin.

Aukosta tunki heikkoa lemua tohtorin avattua sen, ja arvelin kullevani että oveen hakkaaminen olisi synnyttänyt eräänlaisen matalan, sihisevän reaktion. Sitten tohtori viittasi minua astumaan paikalleen

tirkistysluukulle, kuten teinkin kädet ilman selkeää syytä täristen. Riskikoin varustettu himmeälasinen ikkuna oli niin lähellä maanrajaa että siitä pääsi huoneeseen vain hyvin niukka ja hämärä valonkajo, joten minun täytyi kurkistaa kauan pahanhajuiseen tyrnään ennen kuin näin mikä olkien peittämällä lattialla ryömi ja kiemurteli päästäen silloin tällöin heikon, onton sihahduksen. Sitten varjoiset ääriviivat alkoivat saada muotoa, jolloin huomasin että luikertava olento muistutti etäisesti mahallaan makaavaa ihmistä. Otin ovenkahvasta tukea etten olisi pyörtynyt. Mateleva olio oli miltei ihmisen kokoinen ja täysin vaatettamaton. Se oli kauttaaltaan karvaton, ja sen ruskeankeltainen selkä näytti himmeän aavemaisessa valossa yltä päältä suomalaiselta.

Hartioiden tienoilla nahka oli varsin täplikäs ja ruskehtava, pää omituisen litteä. Kun se katsoi ylös ja sihisi minulle, huomasin että pienet mustat nappisilmät näyttivät sietämättömän ihmismäisiltä, mutta en kestänyt tarkastella niitä kauemmin. Silmät kiinnittivät katseensa minuun sellaisella kiinteydellä että läimäytin luukun älähtäen kiinni ja jäitin olion kiemurtelemaan tunkkaisille oljilleen aavemaiseen hämääseen. Olin ilmeisesti mennyt joksikin ajaksi tolaltani, sillä toipuessani huomasin tohtorin taluttavan minua käsivarresta. Änkytin yhä uudestaan: »Luojan tähden, m-mikä se on?»

Kun istuin mukavasti nojatuolissa tohtori McNeillin toimistossa häntä vastapäätä, hän kertoi tarinansa. Myöhäisen iltapäivän kullaa ja punaa loiste vaihtui iltahämärän sinipunaksi kun vieläkin istuin samassa paikassa hämmentyneenä ja kykenemättä liikahtamaan. Panin pahakseni jokaisen puhelimen pirauksen ja ovisummerin surahduksen ja olisin mieluusti kironnut hoitajia sekä sairaala-apulaisia, joiden koputukset aika ajoin vaativat tohtoria pistäytymään vastaanottohuoneessa. Koitti yö, ja olin hyvilläni että isäntäni sytytti kaikki lamput. Vaikka miten olin tiedemies, tutkimiskiihkoni unohtui ja koin väräyttävää pelkoa aivan kuin pikkupoika kuullessaan noitajutuista tutun kuiskeen savupiippujen tiimoilla.

Kaikesta päätellen oli Yig, keskisten tasankoheimojen käärmejumala

– ilmeisesti eteläisempien Quetzalcoatlín ja Kukulkanin alkumuoto – eriskummallinen, osittain ihmisenkaltainen paholainen, jolla oli ailahteleva ja oikukas luonne. Hän ei ollut tyystin paha vaan yleensä hyvinkin suosiollinen niille, jotka osoittivat asiaankuuluvaa kunnioitusta hänelle ja hänen lapsilleen, käärmeille, mutta syksyisin hän kävi luonnottoman nälkäiseksi ja hänet oli ajettava matkoihinsa soveltuvien riitein. Siitä syystä paukkuivat tom-tomit pawneiden, wichitojen ja caddojen mailla tauotta viikkokaupalla elo-, syys- ja lokakuussa, ja siitä syystä pitivät poppamiehet omituista kalisevaa ja viheltävää meteliä, joka muistutti suuresti asteekien ja mayojen vastaavia menoja.

Huomattavin piirre Yigissä oli ehdoton omistautuminen lapsilleen – niin harras omistautuminen että punanahat suorastaan pelkäsivät suojata itseään tienoota riivaavia myrkyllisiä kalkkaroita vastaan. Hiljaa kuiskailluissa pelotustarinoissa vihjailtiin kuinka hän oli kostanut kuolevaisille, jotka pilkkasivat häntä tai tuottivat vahinkoa hänen matelijajälkeläisilleen. Hänen mielikostonsa oli muuttaa uhri soveliaiden kidutusten jälkeen käärmeeksi.

Entisinä intiaaniterritorion aikoina, tohtori jatkoi, ei Yigistä niinkään vaiettu. Tasankoheimot, jotka eivät olleet niin varovaisia kuin aavikkopaimentolaiset ja pueblot, puhuivat varsin vapaasti legendoistaan ja syysseremonioistaan ensimmäisille intiaanasiamiehille, päästäten siten huomattaviakin jaksoja tarusta leviämään ympärillä olevan valkoisen asujaimiston pariin. Pelko alkoi levitä suuren maanvaltauksen päivinä vuonna 89, jolloin huhuttiin useista epänormaaleista sattumuksista, ja huhujen tueksi esitettiin ilmeisesti kammottavankin kouriintuntuvia todisteita. Intiaanit väittivät että valkoiset tulokkaat eivät osanneet suhtautua oikein Yigiin, ja sittemmin uudisasukkaat oppivat uskomaan tuohon teoriaan. Siitä lähtien ei yksikään vanha keskisen Oklahoman asuja, punainen tai valkoinen, suostunut millään houkutusella henkäsemäänsäkään käärmejumalasta epämääräisiä vihjailuja enempiä. Kuitenkin kaikesta huolimatta, tohtori lisäsi tarpeettomasti painottaen, ainoa todistettu kauhukertomus oli ollut sääliittävä onnettomuus mielum-

min kuin noituuden tulos. Tapahtuma oli ollut erittäin selvä ja surullinen – myöskin sen viimeinen vaihe, joka oli herättänyt niin paljon kiistelyä.

Tohtori McNeill piti tauon ja rykäisi ennen siirtymistä varsinaiseen tarinaan; minä odotin jännittyneenä kuin teatterin esiripun nousemista. Tarina oli alkanut kun Walker Davis ja hänen vaimonsa Audrey lähtivät Arkansasista asettuakseen asumaan alueelle, joka oli avattu raivaajille keväällä 1889, jolloin oli loppu koittanut wichita-intiaanien maille – seuduille Wichita-joesta pohjoiseen missä nykyisin sijaitsee caddojen maa. Siellä on nykyisin pikku kylä nimeltä Binger, ja rautatie kulkee sitä kautta, mutta muuten tienoo on pysynyt enemmän ennallaan kuin Oklahoman muut osat. Siellä on edelleenkin maa- ja karjatiloja – varsin tuotavia näinä aikoina – sillä isot öljykentät eivät osu aivan läheisyyteen.

Walker ja Audrey olivat tulleet Franklinista Ozark-vuorilta kangaskatteisilla vankkureilla mukanaan kaksi muulia, vanha ja hyödytön koira nimeltä Wolf sekä taloustarvikkeensa. He olivat tyypillistä vuoristolaisväkeä, nuorekkaita ja ehkä hieman muita yritteliämpiä; he odottivat elämältä parempaa kuin ankaraa työtä, jota heille oli riittänyt Arkansasissa. He olivat kumpikin jänteviä, vankkaluisia yksilöitä; mies oli keltahiukkinen ja harmaasilmäinen, nainen lyhyt ja tummahko, ja hänen musta suora tukkansa antoi aavistuksen intiaaniverestä.

Yleisesti ottaen heissä oli kovin vähän mieltä kiinnittävää, ja yhtä seikkaa lukuun ottamatta heidän elämäntarinansa eivät olisi mitenkään poikenneet tuhansien muiden uuteen maahan vyöryvien raivaajien vastaavista. Se seikka oli Walkerin lähes halvaannuttava käärmeiden pelko, jonka jotkut katsoivat olevan synnynnäistä perua, ja toiset katsoivat sen hänen loppunsa synkäksi enteeksi, jolla joku vanha intiaanisquaw oli säilytellyt häntä kun hän oli pieni. Olipa syy mikä hyvänsä, seuraus oli mitä ilmeisin; sillä vaikka hän oli miten rohkea teoissaan, pelkkä käärmeen mainitseminen sai hänet kalpenemaan ja tärisemään, kun taas pienkin eläimen näkeminen aiheutti hänessä shokin, josta saattoi olla seurauksena jäykkäkouristuksen kaltainen kohtaus.

Amerikkalaista H. P. Lovecraftia (1890–1937)

pidetään ansaitusti kauhun mestarina,

modernin kauhukirjallisuuden isänä.

Hänen kertomuksissaan keskeistä on silmitön pelko vierasta ja tuntematonta kohtaan, hulluus

ja järjettömyys. Lovecraftin perintö ja hänen

luomansa Cthulhu-mytologia elävät edelleen

vahvasti populaarikulttuurissa.

Koottujen teosten viides osa sisältää seuraavat novellit:

Yigin lapset • Aikakausien haudasta • Siivekäs kuolema

Kauhujen kabinetti • Sähköpyöveli • Alonzo Typerin päiväkirja
Martinin kylpylärannalla • Kaksi mustaa pulloa • Runous ja jumalat

Randolph Carterin lausunto • Tuntematon Kadath • Hopea-avain

Randolph Carterin paluu

ISBN 978-951-887-626-0 KL 84.2 WWW.ARTHOUSE.FI

